

鎮魂

GUARDIAN I

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Priest เขียน
ทองจิ้นจือ แปล
Minoru Joeling ภาพ

Guardian 1

Priest เขียน หวงจินจื่อ แปล

Published originally under the title of 鎮魂

Copyright ©Priest

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2019 Jamsai Publishing Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2350-1

ภาพประกอบ Minoru Joeling

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจมไส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 369 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

สิ้นสุดการรอคอย ในที่สุดนิยายที่มีกระแสแรงที่สุดก็ได้คลอดออกมาเสียที กับ Zhen Hun หรือ Guardian นั่นเองค่ะ นิยายชุดนี้ everY เราตั้งใจและทุ่มเทมากๆ อยากจะให้ออกมาดีงามที่สุดเพื่อตอบแทนนักอ่านที่รักยิ่งของเรา ซึ่งหนึ่งในความดีงามก็คือเราได้สุดยอดนักวาดมาออกแบบปกให้ จึงหวังว่าจะถูกใจทุกคนกันนะคะ

แต่สาเหตุแห่งความโด่งดังของ Guardian นั้นแน่นอนว่าย่อมต้องเป็นเนื้อหาที่มีความผสมผสานระหว่างแนวสืบสวนและแนวแฟนตาซีที่ภูติผีปีศาจได้อย่างสมดุล ตัวละครต่างๆ มีเสน่ห์มากๆ แต่ละคน (ตัว, ตน) มีความเร้าเร็กซ์ชัดเจน ทำเอาเราไม่อาจคลาดสายตาไปจากใครได้เลย โดยเฉพาะคุณเอกอย่างหัวหน้าจ้าวและศาสตราจารย์เส้นคะ คนหนึ่งเปิดเผย อีกคนซ่อนเร้น คนหนึ่งช่างไม่รู้อะไรบ้างเลย อีกคนรู้ทุกอย่างแต่ไม่อาจบอกออกไป...นอกจากปริศนาในคดีต่างๆ ที่เหล่าตัวละครต้องคลี่คลายแล้วก็ยังมีปริศนาในใจ ปมความสัมพันธ์อันเกี่ยวพันถึงอดีตชาติของทั้งสองคนนี่ซึ่งรอเวลาค่อยๆ เผยตัวออกมาค่ะ ยังไงก็ขอให้ทุกคนตามติดชีวิตพวกเขาไปด้วยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyy

บทนำ

อาคารหมายเลขสี่ ถนนกวงหมิง*

วันที่สิบห้าเดือนเจ็ดตามปฏิทินจันทรคติ ท้องฟ้ายังคงมืดมิด
เหล่าแมวจรจัดน้อยใหญ่พากันกลับถิ่นไปหมดแล้ว เวลานี้แม้แต่
ถนนใหญ่ของเมืองหลงเจิงเองก็เริ่มเปลี่ยวร้าง มีเพียงเสียงร้องของแมลง
ดังแว่วมาจากพุ่มไม้เป็นครั้งคราว เตียวต้งเตียวเจียบ ยิ่งทำให้บรรยากาศ
น่ากลัวจนขนหัวลุก

ตอนนี้เป็นเวลาตีสองครึ่ง น้ำค้างเริ่มลงและอากาศเริ่มขึ้น
ทั้งขึ้นทั้งเหนียวเหนอะหนะ

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะมีลมหรือเปล่า ตามชอกมุมถึงได้ดูเหมือนมีเงาของอะไร
บางอย่างแวบไปแวบมาตลอดเวลา ทำให้คนเดินถนนอดรู้สึกไม่ได้ว่ามี
บางอย่างจับจ้องอยู่ที่หลังของตน

ในตอนนี้งัวขวางเจิงได้ถือจดหมายแจ้งให้ทราบของเขาเดินเข้าไปยัง
อาคารหมายเลขสี่ ถนนกวงหมิง

พ่อแม่ของกัวขวางเจิงตายตั้งแต่เขายังเด็ก เขาไม่เหลือแถมยังมีนิสัย
รักสันโดษและขี้ขลาด เป็นพวกที่เกิดมาแล้วต้องพึ่งพาคนอื่นเสมอ โชคดีที่มี
บรรดาป้าๆ ในบ้านเลี้ยงดูเขาเป็นอย่างดี ผลัดกันดูแลจนกระทั่งเขาเรียนจบ
มหาวิทยาลัย

* อาคารหมายเลขสี่ ถนนกวงหมิง ใช้เปรียบเปรยได้กับสถานที่อันเป็นทางผ่านก่อนคนตายจะไปพบทางสว่าง
หรือหมายถึงที่อยู่ของคนตายก็ได้ ซึ่งคำว่าสี่ในภาษาจีนออกเสียงเหมือนคำว่าตาย ส่วนคำว่ากวงหมิง
หมายถึงแสงสว่าง

น่าเสียดายที่กั้วฉางเจิงเป็นคนเหยาะแหยะ การเรียนจึงกระพอน กระแท่นอยู่ในระดับปลายแถวของมหาวิทยาลัย เกรดเฉลี่ยก็ปานกลาง เวลายื่นนึ่งๆ เขาต่อสู้ใหญ่หน้าเกรงขาม แต่พอเจอคนแปลกหน้าที่ไ้เป็นขี้หัดตตหายทุกที

ตั้งนั้นกั้วฉางเจิงจึงไม่ทำให้ทุกคนผิดหวังด้วยการไม่ยอมหางานทำ หลังจากเรียนจบเขาก็เอาแต่นั่งๆ นอนๆ หมกตัวอยู่แต่ในบ้านมากกว่าครึ่งปีแล้ว

ต่อมาลุงรองของเขาที่ถูกย้ายไปทำงานในกระทรวงความมั่นคงแห่งชาติ ทนดูต่อไปไม่ไหว จึงใช้เส้นสายช่วยหางานในเครือกระทรวงความมั่นคงแห่งชาติ ให้หลานชายที่ไม่เอาไหนอย่างเขา อย่างน้อยเขาจะได้มีอะไรทำบ้าง

เดิมที่กั้วฉางเจิงคิดว่าวิถีชีวิตในอนาคตของเขาต่อจากนี้คือการไล่เครื่องแบบไปทำงานตั้งน้ำซงซา จัดเพิ่มเล่นเกมเรียงไฟ เข้างานเก้าโมงเลิกงาน ห้าโมงเย็น...จนกระทั่งเขาได้รับจดหมายแปลกๆ ฉบับนี้ 'จดหมายแจ้งข้อเสนออย่างเป็นทางการ'

ตอนแรกกั้วฉางเจิงยังคิดว่าที่ไหนออกจดหมายมาผิด แต่ก็เห็นว่าบนจดหมายนั้นเขียนด้วยตัวหนังสือแดงเข้มว่า

'สหายกั้วฉางเจิง

ยินดีด้วย คุณได้รับคัดเลือกจากหน่วยงานของเราให้ทำงานที่นี่ คุณจะ ได้รับเงินเดือนและสวัสดิการที่สูงกว่าข้าราชการระดับเดียวกันหรือระดับสูงกว่าจากหน่วยอื่นๆ ของกระทรวงความมั่นคงแห่งชาติ ในขณะที่เดียวกันยังได้รับใช้ประชาชนโดยการรับผิดชอบงานสำคัญ หวังว่าวันข้างหน้าคุณจะถูกศุน และทุ่มเทให้กับการทำงานในตำแหน่งใหม่ ก้าวไปข้างหน้าด้วยความมุ่งมั่น เชื่อมมั่นในอุดมการณ์ของผู้นำ รักสามัคคี เป็นมิตรที่ดีของเพื่อนร่วมงาน สร้างผลงานให้ตนเองด้วยการร่วมกันสร้างเสถียรภาพทางสังคมและความเจริญรุ่งเรืองให้กับประเทศชาติ

ในวันที่สามสิบเอ็ดเดือนแปด (วันที่สิบห้าเดือนเจ็ดตามปฏิทินจันทรคติ) เวลาสองนาฬิกาสามสิบนาที กรุณานำบัตรประชาชนและจดหมายแจ้งให้

ทราบฉบับนี้มารายงานตัวที่สำนักงานของเราให้ตรงเวลา (อาคารหมายเลขสี่ ถนนกวงหมิง ชั้นหนึ่งฝ่ายบุคคลและธุรการ) ในนามของบุคลากรทุกคนในหน่วยงาน ผมขอต้อนรับคุณมาเป็นเพื่อนร่วมงานและสหายที่ดีของพวกเขา

กระทรวงความมั่นคงแห่งชาติ

หน่วยสืบสวนคดีพิเศษ

วันที่ XX เดือน XX ปี XXXX'

ตามปกติแล้ว เมื่อเห็นช่วงเวลาที่ให้ไปรายงานตัวแปลกๆ แบบนี้ คนทั่วไปย่อมคิดว่าเป็นการพิมพ์ผิด อย่างน้อยก็ต้องโทรศัพท์ไปขอคำยืนยันสักหน่อย แต่ก๊วฉางเจิงเป็นโรคกลัวการเข้าสังคม ชีวิตที่ปิดตายกว่าครึ่งปีจึงทำให้โรคกลัวการโทรศัพท์ของเขากำเริบรุนแรงยิ่งขึ้น แค่คิดว่าจะต้องโทรหาคนอื่น เขาก็เครียดจนนอนไม่หลับทั้งคืนแล้ว

ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่ยอมโทรไปจนกระทั่งถึงเที่ยงคืนของวันที่สามสิบเดือนแปด

และแล้วก๊วฉางเจิงก็คิดหาทางออกที่เขาคิดเอาเองว่าดีที่สุดในที่สุดได้... เขายอมอดนอนหนึ่งคืน ตัดสินใจว่าจะไปด้วยตัวเองตอนตีสองครึ่งรอบหนึ่ง ถ้าไม่เจอใครก็จะไปแอบงีบในร้านแมคโดนัลด์ที่อยู่ใกล้ๆ พอบ่ายสองโมงครึ่งค่อยไปอีกรอบ เวลาที่คาดไว้สองรอบนี้ยังไ้ชะงะก็ต้องมีที่ถูกต้องสักรอบหนึ่ง

เวลาแบบนี้รถไฟใต้ดินในเมืองหยุดวิ่งหมดแล้ว ก๊วฉางเจิงจึงต้องขับรถไปเอง หลังจากเสียเวลาขับรถวนหาอยู่นาน ในที่สุดเขาก็เจอที่หมายโดยมีเนวิเกเตอร์เป็นตัวช่วย

อาคารหมายเลขสี่ ถนนกวงหมิงไม่ได้หยุดติดถนน แต่ซ่อนตัวอย่างมิดชิดอยู่ในสวนแห่งหนึ่ง ก๊วฉางเจิงยืนอยู่หน้าประตูสวน เขาสอดสายตามองหาอยู่นานโดยมีแสงไฟจากหน้าจอมือถือเป็นตัวช่วย ในที่สุดเขาก็เจอป้ายเล็กๆ ป้ายหนึ่งอยู่ใต้โถงทางเข้าของต้นบอสตันไอวี เขามองเห็นหมายเลขที่อยู่ชัดเจนใต้ป้ายบ้านเลขที่มีตัวอักษรเล็กจิ๋วแถวหนึ่งสลักอยู่บนก้อนหิน มันสลักเป็นคำว่า 'หน่วยสืบสวนคดีพิเศษ' และมีตราประทับของกระทรวงความมั่นคง

แห่งชาติอยู่ด้านล่าง

พื้นที่ในสวนถูกจัดไว้เป็นอย่างดี มีที่จอดรถอยู่หน้าประตู เมื่อเดินเข้าไปข้างในจะเจอกับต้นไม้ใหญ่ที่แผ่กิ่งก้านงอกงามเรียงเป็นแถวราวกับป่าขนาดย่อมที่มีเพียงถนนสายเล็กๆ กั้นกลาง เดินตามถนนไปเขาก็มองเห็นบ้านหลังน้อยที่คาดว่าจะเป็นป้อมยาม และมีอาคารสำนักงานที่ดูเก่าแก่อีกหลังหนึ่ง

ไฟในป้อมยามยังคงสว่าง มีแสงส่องผ่านบานหน้าต่างออกมา กว้างเฉิงเห็นเงาคนใส่เครื่องแบบ สวมหมวกใบใหญ่อยู่บนหัว กำลังพลิกหน้าหนังสือพิมพ์ในมือเป็นครั้งคราว

กว้างเฉิงไม่ทันได้พิจารณาเจ้าหน้าที่ในป้อมยามให้ดีๆ เขาสูดลมหายใจอย่างแรง ตื่นเต้นจนเหงื่อออกฝ่ามือ

"ผมมาสมัครงาน นี่คือจดหมายแจ้งให้ทราบของผม...ผมมาสมัครงาน นี่คือจดหมายแจ้งให้ทราบของผม...ผมมาสมัครงาน นี่คือจดหมายแจ้งให้ทราบของผม..." กว้างเฉิงยืนอยู่ที่เดิม ท่องประโยคนี้อีกครั้งในปากหลายสิบเที่ยวเหมือนกำลังท่องหนังสือ สุดท้ายก็ผินทำใจกล้า เดินเข้าไปใช้มืออันสั้นเทาเคาะหน้าต่างป้อมยามสองสามที อีกฝ่ามือยังไม่ทันงยหน้าขึ้นมาเขาก็เอ่ยปากแนะนำตัวเหมือนคนที่กำลังจะขาดใจตายว่า "ผม...ผมมาแจ้งให้ทราบ นี่คือจดหมายสมัครงานของผม..."

คนในป้อมยามมองชายหนุ่มที่มารายงานตัวอย่างงุนงง "เอ?"

หมดกัน แต่นี่ยังจะพูดผิดอีก กว้างเฉิงอยากจะทำอะไรให้ อัดอั้นตันใจจนใบหน้ากลายเป็นมันม่วงหัวใหญ่

ดีที่อีกฝ่ามือมองเห็นจดหมายแจ้งให้ทราบในมือของเขาแล้วเข้าใจทันที จึงเอ่ยอย่างกระตือรือร้นว่า "โอ๊ะโอ! นายคือสหายที่มาใหม่ปีนี้ใช่ไหม จะให้เรียกว่าอะไร โอ๊ะ...ฉันเห็นแล้ว เสียใจ*! พวกเราที่นี่ไม่ได้เห็นคนหน้าใหม่มาหลายปีแล้ว เป็นยังไงบ้าง ที่นี่หาเจอยากไหม"

กว้างเฉิงถอนใจโล่งอก เขาชอบคนที่อัธยาศัยดีและเป็นมิตรอย่างนี้

* ชาวจีนจะใช้คำว่า 'เสีย' เรียกเพื่อนหรือผู้ที่มีอายุน้อยกว่าแล้วต่อด้วยนามสกุล ใช้แสดงความสนิทสนมหรือเป็นชื่อเล่น ส่วนคำว่า 'เหล่า' จะใช้เรียกคนที่สนิทสนมกัน แต่อีกฝ่ามืออายุมากกว่า

ที่สุด เพราะถ้าอีกฝ่ายเป็นคนช่างพูดชอบพาลามไม่หยุด เขาก็ไม่ต้องพูดอะไร แค່ส่ายหัวกับพยักหน้าก็พอ

"มารายงานตัววันแรกใช้ใหม่ จะบอกให้ละ นายนี้โชคดีจริงๆ ค่ะ นี่หัวหน้าของพวกเราอยู่พอดี ไปกันเถอะ ฉันจะพาไปทำความรู้จักทุกคน"

พอได้ยินอย่างนั้นก็ดวงเจิงก็ชนลุกชัน...เขาไม่ได้รู้สึกโชคดี กลับรู้สึก ว่าหัวของตัวเองเริ่มจะมีกลิ่นเหม็นเน่าโชยออกมา

ก็ดวงเจิงรู้สึกเหมือนคนหมดอนาคต เขากลัวคนที่ม่ี่สถานะหรือท่าทาง มีอำนาจมากที่สุด ตอนเด็กแค่เจอหน้าครู ตะคริวก็กินน่องเขาแล้ว ต่อให้เห็นครูใหญ่อยู่ไกลแปดสิบฟุตเขายังต้องเดินอ้อม แม้แต่พวกคุณลุงจากกองกำลังติดอาวุธที่ยืนอยู่ตามถนนในวันชาติก็ไม่เว้น ทุกครั้งที่เห็นเขาจะรู้สึกไม่ต่างอะไรกับหนูเห็นแมว จนเป็นเหตุให้ชาวบ้านต่างพากันมองเขาด้วยสายตาสงสัย ให้ไปเจอหัวหน้า? สู้ให้เขาไปเจอผียังดีเสียกว่า

ตอนนี้เอง ประตูหน้าของอาคารหลังเล็กได้ถูกคนช่างโน้มน้าวให้เปิดออก ชายหนุ่มคนหนึ่งสาวเท้าเดินออกมาอย่างรวดเร็ว

ชายหนุ่มคนนี้คาบบุหรี่ยู่ในปาก มือล้วงอยู่ในกระเป๋ากางเกง รูปร่างเขาสูงโปร่ง ไหล่ตั้งตรง คิ้วหนา เบ้าตาลึก ตั้งจุกโคง ดูหล่อเหลามาก แต่สีหน้าช่างมีดมน

เขาขมวดคิ้ว ก้าวเท้าอย่างรวดเร็วพลางใช้ภาษากายบ่งบอกอย่างชัดเจน ว่า 'หลีกไป อย่ามาเกาะกะขวางทาง หลบไปให้พ้น ลูกพี่จะเดิน' ก็ดวงเจิงโชคร้ายหันไปสบตากับเขาพอดี ดวงตาสีดำที่หึ่งดงมทั้งเย็นเยือกนั้นทำให้ดวงเจิงตกใจจนขวัญหาย นำประหลาดที่ตนรับรู้ได้ว่า...พี่ชายสุดหล่อคนนี้ก็กำลังอารมณ์ไม่ดี

แต่เมื่อพี่ชายสุดหล่อเห็นผู้ที่ยืนอยู่หน้าประตู เท้าของเขาก็เบรกกะทันหัน วินาทีต่อมา ด้วยทักษะอันล้ำเลิศ สีหน้าของเขาก็แปรเปลี่ยนไป จากฟ้าร้องฟ้าผ่ากลายเป็นท้องฟ้าอันสดใสในบัดดล รอยยิ้มที่อบอุ่นเป็นกันเองเกิดขึ้นบนใบหน้าเขาอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่มีการวางฟอร์มเลยแม้แต่นิดเดียว

รอยยิ้มของเขาเผยให้เห็นลักยิ้มตื้นๆ ที่สองข้างแก้ม ดวงตาหยีโค้ง

และเพราะคาบнуหรืออยู่ทำให้มุมปากเบี้ยวไปนิดหน่อย ทำให้ดูไม่ค่อยดีนัก... แต่ก็เหมาะเจาะลงตัว ให้ความรู้สึกว่าเข้าถึงคนอื่นได้ง่าย

"ให้มันได้อย่างนี้ พูดยังใจใจใจก็มา มาเถอะน้องเล็ก ทำความรู้จักไว้ซะ ท่านนี่คือหัวหน้าของพวกเรา" กัวฉางเจิงถูกชายหนุ่มในป้อมยามผลักจากด้านหลัง เขาเซถลาไปข้างหน้าครึ่งก้าว ช้ำร้ายเมื่อได้ยินคนข้างหลังส่งเสียงดังลั่นว่า "หัวหน้าจ้าว คราวนี้พวกเราได้เพื่อนร่วมงานคนใหม่แล้วนะ" หัวสมองของเขาก็ขาวโพลนไปหมด

หัวหน้าจ้าวยื่นมือออกมาอย่างกระตือรือร้น "สวัสดิ์ๆ ยินดีต้อนรับ"

กัวฉางเจิงเหมือนถูกอัมพาตกินครึ่งตัว เขาเอาฝ่ามือถูกับกางเกงเพื่อเช็ดเหงื่อหลายครั้ง จากนั้นยังทำชายขี้นหน้าด้วยการยื่นมือออกไปผิตข้าง จนเกือบจะคิดว่าเอาหลังมือของเจ้านายในอนาคตเข้า เขายื่นมือข้างใหม่ออกไปแตะและหัดมือกลับอย่างรวดเร็วเหมือนประตูปะตูไฟฟ้า จะเรียกการกระทำที่รวดเร็วนี้ว่า 'สายฟ้าแลบ' หรือ 'ลูกลี้ลูกลอนจนเหมือนลิง' ก็ได้ กัวฉางเจิงเหวี่ยงออกจนไต่วงแขนและด้านหลังของเสื้อเชิ้ตแขนสั้นเปียกชุ่มในพริบตา แขนที่ขยับของโลกใบใหม่เอี่ยมกำลังค่อยๆ ก่อตัวขึ้นในชีวิตเขา

หัวหน้าจ้าวต้องกลั้นหัวเราะแทบแยะ แต่การแสดงความเอาใจใส่ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับเขา เขายกมือที่ยื่นออกไปเพื่อจะจับมือด้วย เปลี่ยนเป็นตบลงบนไหล่ของกัวฉางเจิงสองสามทีอย่างไม่ถือสา แล้วเปิดฉากแสดงวาทศิลป์ "ไม่ต้องตื่นเต้น ทุกคนที่นี่รักสามัคคีและเป็นมิตร ที่จริงวันนี้นายมาทำงานวันแรก ฉันควรพานายไปทำความรู้จักกับทุกคน แต่ดูสิ วันนี้มันเป็นวันพิเศษ พวกเรายุ่งกันมากจริงๆ ตอนนี่คงยังดูแลนายไม่ได้ อย่ายึดสากันเลยนะ ไว้อีกสักพักฉันจะเป็นเจ้ามือเลี้ยงต้อนรับนายเอง ตายล่ะ นี่มันก็ดีแล้ว... เอาอย่างนี้ ให้เหล่าคู่พานายไปหาวังเจิง... พนักงานธุรการของเราก่อน ให้เธอจัดการรับนายเข้าทำงานตามขั้นตอน แล้วนายก็กลับไปพักผ่อน พงุ่นนี้เข้าค่อยมารายงานตัวดีมัย"

กัวฉางเจิงรีบพยักหน้า

ไม่ว่าก่อนหน้านี้นี้หัวหน้าจ้าวจะหงุดหงิดร้อนใจสักแค่ไหน แต่ตอนนี้เขา

กลับยื่นนั่งพูดคุยกับคนอื่นราวกับกำลังขึ้นพูดหน้าเสาธงในวันจันทร์อย่างไร
อย่างนั้น จังหวะในการพูดไม่เร็วไม่ช้า น้ำเสียงสบายๆ ไม่ร้อนรน ไม่ทำให้
คนอื่นรู้สึกถึงความหมองเหม็น แต่ก็ไม่ทำให้รู้สึกว่าเขากระตือรือร้นมากเกินไป
เช่นกัน

"ขอโทษนะ ฉันมีเรื่องด่วนนิดหน่อย ต้องรีบไปก่อน คราวหน้าต้องการ
อะไรมาหาฉันได้เลยไม่ต้องเกรงใจ ต่อไปก็จะเป็นคนในครอบครัวเดียวกันแล้ว
แต่วันนี้คงต้องลำบากหน่อยนะ!" หัวหน้าจ้าวยิ้มขอโทษขอโพย เขากล่าว
ทักทายเหล่าคู่ค้าหนึ่งแล้วเดินออกไปอย่างรีบร้อน

เหล่าคู่เป็นเหมือนแพนด้าสวมมงกุฎของหัวหน้าจ้าว แม้เรื่องที่ได้ยิน
จะเป็นแค่เรื่องสัพเพเหระ แต่เขาก็ยึดถือเป็นประกาศิต เขาพากั้วฉางเฉิงเดิน
เข้าไปในอาคารสำนักงานพลางพูดจ้อไม่หยุดว่า "หัวหน้าจ้าวของพวกเรานี่นะ
อายุยังน้อย มีความสามารถ นิสัยก็ดี ไม่เคยวางก้ามกับคนอื่น..."

สติของกั้วฉางเฉิงยังไม่ฟื้นคืนกลับมาจากบรรยากาศที่น่าสยดสยอง
ของการเผชิญหน้ากับหัวหน้าใหญ่ เขายังเหมือนถูกผีหลอก หูฟังแต่ใจคอ
ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

เนื่องจากเขาไม่เคยกล้ามองหน้าใครตรงๆ ดังนั้นจึงไม่ทันได้สังเกต
เลยว่าใบหน้าของเหล่าคู่ภายใต้แสงไฟนั้นซีดขาวเหมือนผนังปูน ริมฝีปากก็
แดงฉานเหมือนสีเลือด มุมปากฉีกถึงใบหู เวลาที่ปากเขาอ้าๆ หุบๆ จะเห็นว่า
ในปากนั้นไม่มีลิ้น

ในสำนักงานมีผู้คนเดินขวักไขว่ ดูุ่นวายผิดปกติ

ตอนนี้เองกั้วฉางเฉิงถึงเริ่มรู้สึกอย่างช้าๆ ว่ามีบางอย่างผิดปกติ
ตามหลักแล้วหากมีเรื่องด่วนจริง การทำงานจนติดคั่นเที่ยงคืนถือเป็นเรื่องปกติ
แต่ถึงขนาดต้องให้พนักงานต้อนรับและพนักงานธุรการมาทำงานล่วงเวลา
เลยหรือ

เหล่าคู่คงดูออกเมื่อเห็นสีหน้าสงสัยของกั้วฉางเฉิง เขาอธิบายอยู่
ข้างๆ อย่างมีน้ำใจ "เสียดกั้วนายอย่าเพิ่งเข้าใจผิด ส่วนใหญ่แล้วนายจะต้อง
มาทำงานในตอนเช้า ถ้าไม่มีคดีใหญ่ น้อยมากที่พวกเราจะต้องอยู่ทำงาน

ล่วงเวลาจนดึก แต่ที่มันเดือนเจ็ดตามปฏิทินจันทรคติ แต่ละป่วยวันที่ต้องทำงาน จนไม่เห็นเดือนเห็นตะวันก็มีแค่ไม่กี่วันนี้แหละ แล้วนายก็ไม่ต้องกลัวว่าจะเสียเปรียบ ค่าล่วงเวลาคิดให้สามเท่าของเงินเดือน และโบนัสรายเดือนก็เพิ่มเป็นสองเท่าเชียวนะ"

กั้วฉางเฉิงยิ่งสงสัยว่า "วันที่ต้องทำงานจนไม่เห็นเดือนเห็นตะวันก็มีแค่ไม่กี่วันนี้แหละ" มันคืออะไร หรือว่าองค์กรอาชญากรรมยักษ์ใหญ่มีการจัดประชุมสรุปผลงานกลางปีและมีการจัดสัมมนาแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้วยเหมือนกัน?

แกมยังจัดตามปฏิทินจันทรคติอีกด้วย?

แต่เขากลัวว่าตัวเองจะดูโง่งามมากเกินไปและเกรงใจที่จะเอ่ยปากถาม จึงพยักหน้าไปส่งเดช "อืม"

เหล่านักพูดต่อไป "ปกติฉันจะทำงานกะกลางคืน กลางวันจะมีเพื่อนร่วมงานอีกคนหนึ่งมาทำงานที่บ๋อมยาม เดาว่าต่อไปโอกาสที่นายจะเจอฉันคงมีน้อย แฮ้อ ความจริงฉันก็อยากจะอยู่ร่วมกับพวกคนหนุ่มสาวนะ นายเพิ่งจะเรียนจบไฮ้ใหม่ เรียนจบมหา'ลัยอะไร เรียนด้านไหน"

กั้วฉางเฉิงหยุดความสงสัยของเขาเอาไว้ชั่วคราว รู้สึกอับอายที่จะต้องอธิบายถึงระดับการศึกษาที่ไม่น่าอวดใครของตัวเอง สุดท้ายจึงตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงเบาหวือหวากับเสียงยุงว่า "ผมเรียนไม่ค่อยดีนัก..."

"โอ๊ย จะเป็นไปได้ยังไง! นายเป็นถึงนักศึกษามหา'ลัยนะ" เหล่านักโบกไม้โบกมือ "ฉันชอบคนหนุ่มสาวที่มีการศึกษา เพราะตัวเองไม่มี ตอนเด็กครอบครัวฉันยากจนได้เรียนส่วนตัวกับครูในหมู่บ้านตอนเจ็ดแปดขวบแค่นี้ก็ปี คุณครูก็จากไปแสวงหาอนาคตที่อื่นซะแล้ว มันผ่านมานานมากจนไอ้สิ่งที่เรียนมานิดๆ หน่อยๆ ก็ดูเหมือนจะคืนครูไปหมดแล้ว ตัวหนังสือก็จำได้ไม่หมด ได้แต่พยายามอ่านหนังสือพิมพ์ให้ออก"

หมายความว่าไง เรียนส่วนตัว?

เป็นอีกครั้งที่กั้วฉางเฉิงฟังไม่เข้าใจ แต่เขาก็ยังกลัวว่าจะโง่งงออกไป จึงไม่คิดที่จะซักถาม

ตอนนี้เอง เหล่าคู่ก็พูดอย่างรำเริงว่า "เฮ้ พวกเรามาถึงแล้ว!"

กั้วฉางเจิงเงยหน้ามอง เห็นตัวอักษรขนาดใหญ่เขียนว่า 'ห้องธุรการ' อยู่บนประตู ตัวอักษรสีแดงบนพื้นหลังสีขาวมันดูแดงจนผิดปกติ แต่ผิดปกติตรงไหนนั่นเขาเองก็พูดไม่ถูก พอจ้องมองตัวอักษรนั้นนานเข้า ทันใดนั้นเขาก็นึกขึ้นได้... สีแดงที่มีรอยย่ำกับขึ้นสนิมแบบนี้... มันเหมือนคราบเลือดที่แห้งกรังนี่เอง!

เหล่าคู่เกาะประตูอยู่ข้างๆ "เสียวงจ้อยูรีเปล่า ฉันพาเพื่อนใหม่มาเข้างาน รบกวณเธอช่วยดำเนินการให้หน่อยได้ไหม"

เงียบงันอยู่หัวอึดใจ เสียงอันแผ่วเบาของหญิงสาวก็ดังลอดออกมาจากข้างใน "อืม มาแล้ว"

เสียงนั้นเหมือนมาจากที่แสนไกล แต่ก็เหมือนลอยมาอยู่ข้างหู กั้วฉางเจิงได้ยินแล้วก็ตัวสั่นสะท้านขึ้นมาตามสัญชาตญาณ รู้สึกเย็นวูบวาบตรงท้ายทอย

แต่เหล่าคู่กลับไม่รู้สึกละอะไรเลย เขายังคงพูดจ้อต่อไป "ขอโทษจริงๆ นะ เสียวงจวที่ทำให้นายลำบากต้องวิ่งมาตอนดึก แต่จะทำยังไงได้ ฉันกับเสียวงจวพวกเราเหมือนกัน ทำได้แต่งานกะกลางคืนเท่านั้น ดังนั้นการรับนายเข้าทำงานจึงต้องทำในเวลานี้"

เดี๋ยวก่อน...

ทำไมถึงพูดว่า 'ทำได้' แต่กะกลางคืน

ทันใดนั้นเหงื่อก็แตกเต็มแผ่นหลังของกั้วฉางเจิงอีกรอบ เขารวบรวมความกล้า กวาดตามองพวกพนักงานอย่างรวดเร็วทั้งที่กลัวจนตัวสั่น ตอนนั้นเองที่เขารู้สึกหูตาสว่างพราวพราว พร้อมกับหนาวเย็นซาบซ่านไปถึงใจ

การมองครั้งนี้ทำให้เขาเห็นคนสวมเครื่องแบบคนหนึ่งลอยผ่านด้านข้างของเขาไปโดยที่เท่าไม่แตะพื้น

เขา... เขาๆๆๆ! ไม่มีเท่านั้น!

ประตูห้องตรงหน้าส่งเสียงดัง 'แกร๊ก' แล้วเปิดออก บานพับประตูส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดเบาๆ หญิงสาวในชุดเดรสสีขาวคนหนึ่งปรากฏตัวที่หน้าประตู เธอใช้น้ำเสียงล่องลอยชวนให้ขนลุกแบบเดิมพูดว่า "ได้เอาจดหมายแจ้งให้ทราบกับ

บัตรประชาชนมาหรือเปล่า"

อากาศเย็นเยือกธำณออกมาจากช่องประตูที่เปิดอ้า หัวใจกัวฉางเฉิงแทบจะหลุดออกมาจากหน้าอกทั้งที่มันอาจจะหยุดเต้นนิ่งแข็งไปแล้ว เขาตระหนักว่าหากเวลานี้ยังแกล้งทำเป็นใบ้ ไม่แน่ตัวเองอาจจะเป็นคนไข้โง่เง่าจริงๆ

เขากลับหายใจ เหยงหน้าขึ้นช้าๆ เลื่อนสายตาขึ้นตามชุดเดรสสีขาวจนมาถึงลำคอที่ไร้อารมณ์ปกปิด...

วินาทีต่อมา เสียงดัง 'อึกอึก' เหมือนคนถูกบีบคอกก็ดังออกมาจากปากของกัวฉางเฉิง เขาอ้าปาก แต่รีดร้องไม่ออก ดวงตาเบิกโพลงจนลูกตาแทบจะถลนออกมา เขาถอยหลังไปหนึ่งก้าวด้วยความหวาดกลัวระคนตื่นตกใจ มือไม้แข็งขาเย็นจนแข็งเป็นท่อนไม้ราวกับมันไม่ได้เป็นของเขาอีกต่อไป

เขาเห็น...เห็น 'เส้นด้ายสีแดง' ล้อมรอบลำคอของหญิงสาว! นั่นไม่ใช่เครื่องประดับ เพราะมันฝังแน่นอยู่ในผิวหนัง...มันคือตะเข็บที่เย็บลำคอกับส่วนหัวของเธอให้ติดกัน!

ฝ่ามือเย็นเฉียบข้างหนึ่งวางลงบนไหล่ของกัวฉางเฉิง เสียงของเหล่าผู้ตั้งแวงว่า "เฮ้ เลี้ยวกัว นายเป็นอะไรไป"

กัวฉางเฉิงหันกลับมาโดยไม่ทันคิด เขาเจอเข้ากับใบหน้าที่ขาวราวกับกระดาษและปากสีเลือดที่ฉีกกว้างไปถึงโอบุของเหล่าผู้เข้าพอดิ

เมื่อที่เขาคิดเหลวไหลว่าเจอผียังดีกว่าเจอหัวหน้า ทำให้ตอนนี้ถูกกรรมสนองอย่างสาสม เห็นได้ชัดว่าคืนนี้กัวฉางเฉิงได้โชคสองชั้น...เขาไม่เพียงได้เจอหัวหน้า แต่ยังได้เจอผีอีกด้วย

หลังจากชะงักไปสองวินาที กัวฉางเฉิงก็เป็นลมล้มพับลงไปโดยไม่ทันได้ร้องออกมาสักแอะ

เขาล้มลงไปกับกองที่พื้น...ใช่แล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดมันเป็นเพราะเขาไม่อยากจะดูโง่เง่าเลยไม่ซักถาม แล้วยังชี้ขาดคนไม่กล้ามองหน้าคนอื่นงานดี ๆ ที่ลูกลงกับป่าแท้ๆ ของเขาหามาให้มันช่างแปลกแหวกแนวจริงๆ

การกลับมาใช้ชีวิตอีกครั้ง

บทที่ 1

แสงไฟที่เหมือนแสงของหิ่งห้อยไม่อาจขบไล่ความมืดมิดทั้งมวลในยามราตรี เด็กสาวย่าเท้าลงไปบนพื้นกระเบื้องที่ไว้แหวงชำรุดทรุดโทรมตามกาลเวลาอย่างร้อนรน ไม่รู้ว่าเท้าของเธอสะดุดเข้ากับอะไร เธอจึงล้มลงไปคุกเข่าอยู่ที่พื้น

อากาศในคำคืนฤดูร้อนร้อนอบอ้าวราวกับซึ่งหนึ่งชนม หลี่เซี่ยนหอบหายใจอย่างแรง มือของเธอกำเสื้อตัวเองแน่นด้วยความหวาดกลัว

เธอได้ยินเสียงหัวใจที่เต้นแรงของตัวเองและเสียงฝีเท้าของใครอีกคน มีเพียงร่องเท้าผ้าใบพื้นนิ่มแบบโบราณเท่านั้นที่จะทำให้เกิดเสียงดัง 'แทรกๆ' อย่างนั้นได้ พอฟังดีๆ แล้วเสียงมันเหมือนใครคนนั้นเดินลากเท้าเลื่อนไปบนพื้นทีละก้าวๆ ราวกับคนแข่งขาไม่ค่อยดี

หลี่เซี่ยนหันกลับไปในพื้นที่ ทว่านอกจากแมลงที่บินเล่นไฟแล้ว ด้านหลังของเธอก็ไม่มีอะไรเลย

หลี่เซี่ยนถือว่าเป็นเด็กสาวที่รูปร่างหน้าตาดีมาคนหนึ่ง แม้ตอนนั้นผมเผ้าจะยุ่งเหยิง เส้นผมเปียกเหนียวติดอยู่บนใบหน้า ริมฝีปากและไบหน้าขาวซีด แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังดูดีพอใช้

เธอแสดงสีหน้าแปลกประหลาดออกมาอย่างซ้ำๆ ดูเหมือนกำลังยืมหยันด้วยความอาฆาตแค้น มีความน่าหวาดหวั่นที่ไม่สามารถบรรยายออกมาได้แฝงอยู่ในใบหน้านั้น

"อย่ามายุ่งกับฉัน..." หลีเขียนลูกขึ้นโดยพลัน แล้วพูดเสียงลอดไรฟันว่า
"ฉันกำจัดแกทิ้งได้ครั้งหนึ่งก็กำจัดแกทิ้งเป็นครั้งที่สองได้"

เสียงผีทำหุตุดง

หลีเขียนถลกแขนเสื้อแจ็กเก็ตสามส่วนขึ้น เส้นขนบนแขนขาวลุกชัน
ราวกับมีอะไรบางอย่างที่มองไม่เห็นทำให้เธอรู้สึกหนาวเย็นในคืนวันกลาง
ฤดูร้อนที่ร้อนอบอ้าว

เธอหยิบก้อนอิฐขึ้นมาจากพื้น เสียงก้าวเดินที่เหมือนถูกหนอนไซกระดุก
ข้อเท้าพุ่งเข้ามาหาเธอจากรอบทิศทาง ทว่าเธอกลับมองไม่เห็นอะไรเลย

ยิ่งมองไม่เห็นก็ยิ่งน่ากลัว

หลีเขียนกรีดร้องออกมา เธอสู่มขำวักก้อนอิฐไปในอากาศด้วยท่าทาง
ดูร้าย

ยี่งนานก้อนอิฐในมือก็ยิ่งหนัก ฝ่ามือเธอถูกเศษอิฐครูดจนเริ่มเจ็บ
เธอเห็นรอยจนหมดแรง ดวงตาทั้งสองเริ่มมีดมัว เธอก็มัวตัวใช้มือข้างหนึ่งจับ
หัวเข่าเพื่อพยุงร่างไว้ อ้าปากหอบหายใจ สายตาเลื่อนลงไปที่พื้นโดยไม่ได้ตั้งใจ

ทันใดนั้นรูม่านตาของเธอก็หดตัวอย่างฉับพลัน ตัวเธอสั่นเทิ้มอย่าง
รุนแรง ก้อนอิฐในมือร่วงหล่น นิ้วที่โผล่พ้นรองเท้าแตะถูกอิฐก้อนนั้นกระแทกใส่
แต่ดูเหมือนเธอไม่รู้สึกรังไรเลย หลีเขียนก้าวถอยหลังอย่างยากลำบาก เธอ
ก้าวได้เพียงแค่สองก้าวก็เข่าอ่อน ทรวดลงไปกองอยู่ที่พื้น

เงา...มันคือเงาฉันเอง!

โคมไฟถนนอยู่ตรงหน้าเธอ แต่ทำไมพื้นถนนได้แสงไฟถึงมีเงาที่ชัดเจน
อย่างนี้!

มันเหมือนแฉ่งน้ำหมึกที่ถูกสาตลงบนพื้น 'ไม่ว่ามัน 'มอง' เธออยู่
ตรงนั้นมานานแค่ไหนแล้ว

หลีเขียนคุกเข่าอยู่บนพื้น แต่เงานั้นกลับอยู่ในท่ายืน

เธอมีตัวตนไม่ใช่หรือ มีตัวตนแล้วจะไปกลัวเงาทำไม

ราวกับเธอได้ยินเสียงแหลมของใครบางคนกำลังหัวเราะ

ยังไม่ถึงตีห้า เสียงเรียกเข้าจากมือถือบนตู้หัวเตียงส่งเสียงดังขึ้นเหมือนจะปลุกวิญญาณให้ตื่น

จำวอวินหลานทำงานล่วงเวลาทั้งคืน กลับถึงบ้านยังไม่ทันได้ถอดเสื้อผ้านกั้ล้มตัวลงบนเตียงทันที เขารู้สึกเหมือนเพิ่งจะล้มตัวลงนอนก็โดนปลุกให้ตื่นเสียแล้ว

เขาลืมตาด้วยใบหน้าที่ไร้ความรู้สึก หน้าตาที่บวมใหญ่ทำให้มองเห็นเค้าโครงของดวงตาได้ชัดเป็นพิเศษ ดูเหมือนเขาจ้องมองเพดานบ้านตัวเองด้วยสายตาแค้นเคือง ผ่านไปสามวินาทีเขาก็ลุกขึ้นมาหนึ่งงึ่ เหมือนศพ สมองยังคงทำงานอย่างเชื่องช้า จากนั้นก็กระเสือกกระสนไปคว้าโทรศัพท์มือถือบนตู้หัวเตียง

ห้องของจำวอวินหลานรกรุงรังไปหมด ใครได้เห็นก็คงลี้มไม่ลง จะบอกว่ามันเป็นบ้านหมา หมายถึงประทั่วเลย

เสื้อผ้าถูกโยนทิ้งไว้ทั้งบนเตียงและบนพื้น ไม้รู้เขาจะใส่หรือจะซักบนเตียงคิงไซส์มีข้าวของกองเกะกะ ถ้าไม่นับแล็บท็อปที่ถูกถุกเท้าข้างหนึ่งวางพาด แวนกันแดดกับร่มกันฝนก็ย้งพอรับได้ แต่หมวกกระดาษทรงสูงใบใหญ่กับกระปุกใส่ชาโตไบโตนั่นคงยากที่ใครจะเข้าใจ...เมื่อข้าวของพวกนี้มากองรวมกันก็เหลือเพียงที่เล็กๆ พอให้เขาแทรกตัวลงไปนอนได้เท่านั้น และเขาก็น่าจะเป็นคนแหวกช่องไว้ก่อนที่ตัวเองจะล้มตัวนอน

จำวอวินหลานหน้าบึ้ง เหมือนเขากำลังจะแหกปากร้องด่า แต่กลับหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาพูดด้วยน้ำเสียงธรรมดาเพียงแต่แหบแห้งไปบ้างเท่านั้น เห็นได้ชัดว่าเขาคุ้นชินกับเรื่องแบบนี้แล้ว "เกิดเรื่องอะไรขึ้นอีกล่ะ"

เสียงของวังเจิงดังผ่านโทรศัพท์ออกมาสั้นๆ แต่ชัดเจนว่า "มีคนตาย"

"เมื่อไหร่"

"ไม่เมื่อคืนก็เช้ามีวันนี้ หรือไม่กี่เมื่อคืนนี่เอง"

"ที่ไหน"

"บนถนนในมหา'ลัย"

"อือ..." จำวอวินหลานถุกลิ่งใบหน้าของตัวเองอย่างแรง "ให้เหล่าฐูไป

ดูก่อน"

"เหล่าลู่ออกไปทำงานที่เมืองเซียงซี"

"หลินจิ้งล่ะ"

"ห้องที่อื่นยืมตัวไปแล้ว"

"แม่งเอ๊ย จุ้นจุ้น...ช่างเถอะ ไม่ต้องพูดถึงจุ้นจุ้นหรอก เมื่อวานพระจันทร์เต็มดวง เธอกลางานไปแล้ว ยังเหลือใครอีก"

"ฉัน" วงเจิงพูด "แต่พระอาทิตย์กำลังจะขึ้นแล้ว อีกไม่นานฉันก็ต้องเลิกงาน แล้วก็มีตัวชิ่งกับกั๋วฉางเจิงเด็กฝึกงานที่ใหม่"

จ้าวอวินหลานอ้าปากหาว่าหนึ่ง เขาพูดอย่างใจสู้แต่ไร้เรี่ยวแรง "เธอให้ตัวชิ่งพาเด็กฝึกงานไปดูก่อน ให้โอกาสเด็กมันได้เรียนรู้งาน"

"เด็กฝึกงานกั๋วฉางเจิงตอนนี้ยังไปไหนไม่ได้หรอก" วงเจิงพูดตรงไปตรงมา "เมื่อคืนตอนมารายงานตัว เขาตกใจจนเป็นลม ตอนนี้อย่างไร"

"โดนใครเล่นงานจนเป็นลมไปล่ะ" จ้าวอวินหลานซักถาม

"ฉันกับเหล่าลู่" วงเจิงไล่เรียงเหตุการณ์ให้เขาฟังแล้วพูดปิดท้ายว่า "ฉันบอกตั้งนานแล้วว่าให้ไปหาช่างทำศพมืออาชีพมาสร้างร่างกายให้เหล่าลู่ จุ้นจิ้งฝีมือแยกว่าผีทำเสียอีก แคื่อยับถวยยังเย็บไม่มิดเลย ทำออกมาเหมือนคนกระดาษ ไม่ได้เหมือนคนจริงๆ สักนิด"

จ้าวอวินหลานนั่งชิมกะทืออยู่บนเตียงครู่หนึ่ง สูดทำยเขาก็ถอนหายใจออกมา "ถ้าฉันออกหน้าเองเลยมันผิดขั้นตอน กลัวจะทำให้ชาวบ้านตกใจ... แต่ไม่มีทางเลือกอื่นนี่นา ช่างเถอะ จุ้นจุ้นก็เดี๋ยวฉันจะไปดูเอง เธอบอกให้ตัวชิ่งรอฉันด้วย"

เขาวางสาย ใช้เวลาอาบน้ำหิวผสมสามนาที่ แล้วขับรถราวกับบินไปยังมหาวิทยาลัย

หลังจากผ่านประตูหน้า จ้าวอวินหลานก็ลดความเร็วลง จู่ๆ เงาดำลูกหนึ่งก็พุ่งลงมาจากท้องฟ้า แล้วตกใส่กระโปรงหน้ารถของเขาจนเกิดเสียงดัง 'ตุบ!' ราวกับมีใครปาระเบิดมือใส่ เขาเห็นสัตว์ตัวกลมๆ ตัวหนึ่งกระโจนใส่รถ

ของเขาอย่างรุนแรง ยิ่งดีที่มันไม่กระแทกจนกระโปรงหน้ารถของเขาบุบ

จ้าวอวิ้นหลานต้องเหยียบเบรกกะทันหัน เขายื่นหัวออกไปนอกหน้าต่าง
รถ แล้วตะลันอย่างปวดใจ "นี่เขาเรียกว่ารถยนต์ เป็นยานพาหนะ ไม่ใช่
กระบะทรายของแมว! นายระวังหน่อยไม่ได้รีง"

แมวดำตัวหนึ่งนั่งตัวตรงอยู่บนกระโปรงรถ มันมีขนช่วงลำคอที่ดูนุ่มละมุน
ใบหน้ากลมเหมือนลูกพลับมีขน รูปร่างก็กลมเหมือนลูกบอล มองผ่านๆ ราวกับ
เป็นพี่น้องชาวแอฟริกันของเจ้าแมวอ้วนการ์ฟิลด์

มันนั่งขอหาดัง พยายามเก็บพุงและเหยียดขาหน้าสั้นๆ ไปแตะพื้น
กระโปรงรถอย่างยากลำบากเพื่อรักษาท่าที่นั่งที่ดูสง่างามตามแบบฉบับของแมว
เอาไว้

เจ้าแมวเหมียวหน้าลูกพลับกวาดตามองซ้ายมองขวา เมื่อเห็นว่า
แถวนั้นไม่มีคนมันก็กระดิกหนวดแล้วเปิดปากพูดด้วยเสียงค่อนข้างทุ้มต่ำของ
ผู้ชาย "อย่ามัวพาล่ามไร้สาระ รีบลงมาจากรถ...นายไม่ได้กลืนรีง"

ในอากาศมีกลิ่นเหม็นเน่าที่สุดจะบรรยายลอยคละคลุ้งอยู่จริงๆ กลิ่น
ของมันเทียบได้กับอาวุธชีวภาพ จ้าวอวิ้นหลานจอดรถข้างทาง ใช้มืออุดจมูก
ขมวดคิ้วเอ่ยถามเจ้าแมว "เหม็นขนาดนี้ นายตดใช่ไหม"

เจ้าแมวอ้วนดำไม่สนใจเขาให้เสียเวลา มันกระโดดลงจากกระโปรงหน้ารถ
อย่างรวดเร็วปานสายฟ้าฟาด สะบัดก้นอันอ้วนใหญ่ใส่เขา แล้วเดินไปข้างหน้า
ด้วยท่วงท่าราวกับนางแบบบนแคตวอล์ก

ถนนด้านหน้ามีรถตำรวจจอดอยู่หลายคัน เจ้าหน้าที่เห็นทีกันแสดงเขต
ห้ามเข้าที่ปากซอยเล็กๆ แห่งหนึ่งเอาไว้แล้ว

หลังจากความหาในกระเปาะอยู่นาน จ้าวอวิ้นหลานก็ดึงใบอนุญาตทำงาน
ขาดๆ ู้นๆ ออกมา นายตำรวจชั้นผู้น้อยที่ยืนหน้าขีดฝ้าสถานที่เกิดเหตุ
อยู่หน้าเทปกั้นเขตรีบไปกวาดตามองอย่างรวดเร็ว จากนั้นเขาก็กลนลานยัด
ใบอนุญาตกลับมาที่อกของจ้าวอวิ้นหลาน ก่อนจะวิ่งเตลิดไปเกาะกำแพงแล้ว
อ้วกออกมาอย่างทนไม่ไหว

จ้าวอวิ้นหลานเกาหัวที่ยุงเหยิงปานรังนกของเขาอย่างประหลาดใจ

"สารรูปของฉันมันชวนอ้วกขนาดนั้นเลยหรอ"

เจ้าแมวดำมาถึงที่หมายก่อนเขาหลายก้าว เมื่อเห็นว่าเขายังพูดจาไร้สาระ อยู่ตรงนั้นมันก็ทนไม่ไหว หันกลับมาทำขนพอง ส่งเสียงร้องเรียก "เมี้ยว"

"ได้ๆ ทำงาน...โอ๊ย ให้ตายเถอะ กลิ่นนี้มันฆ่าคนตายได้ในสิบก้าวเลยนะเนี่ย"

ทันทีที่จ้าวอินหลานปรากฏตัว คนข้างในก็รีบออกมาต้อนรับ เขาใช้กระดาษทิชชูปิดจมูก พูดเสียงดังก้องเหมือนอยู่ในตุ่มว่า "เจ้าหน้าที่จากหน่วยสืบสวนคดีพิเศษใช้มั้ยครับ"

ในกระทรวงความมั่นคงแห่งชาติ ทุกคนต่างก็รู้จักหน่วยงานลึกลับที่ชื่อ ว่า 'หน่วยสืบสวนคดีพิเศษ' หน่วยนี้

พวกเขาไม่ใช่หน่วยงานระดับล่าง แต่ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่างานของพวกเขา คืออะไร มีกฎบัตรอย่างไร แต่ทุกครั้งที่หน่วยสืบสวนคดีพิเศษออกโรงล้วนเป็นคำสั่งโดยตรงจากเบื้องบน จึงไม่มีทางที่ใครจะคัดค้านได้

ถ้าพวกเขาไม่มาด้วยตัวเองก็ไมรู้เหมือนกันว่าจะไปเชิญตัวมาจากที่ไหน พวกเขาขึ้นตรงกับกระทรวงความมั่นคงแห่งชาติ แต่บางครั้งก็ทำงานอย่างอิสระ และเนื่องจากเป็นหน่วยงานลับ จึงไม่เปิดเผยรูปแบบการทำคดี สื่อมวลชนไม่เคยได้รับอนุญาตให้สัมภาษณ์ อย่างไรก็ตามจะตามตัวมาให้สัมภาษณ์เลย ตามปกติแม้แต่เงาของคนในหน่วยสืบสวนคดีพิเศษพวกเขายังหาไม่เจอ

ไม่มีใครรู้ว่าพวกเขาจัดการกับคดียังไง สรุปได้ว่าเมื่อคดีถูกส่งไปที่นั่น มันก็เหมือนถูกส่งเข้ากล่องดำ สิ่งที่เปิดเผยต่อสาธารณชนมีเพียงรายงานปิดคดีที่น่าพิศวงเท่านั้น

บางครั้งเรื่องราวของเจ้าหน้าที่ในหน่วยสืบสวนคดีพิเศษยังลึกลับยิ่งกว่าคดีที่น่าค้างคาใจเหล่านั้นเสียอีก

รายงานปิดคดีของพวกเขามีรายละเอียดครบถ้วน ทั้งมูลเหตุของคดี เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผลลัพธ์ ข้อมูลผู้ต้องหา เหตุการณ์และขั้นตอนการจับกุม ทุกเรื่องมีคำอธิบายไว้อย่างชัดเจน มีการวิเคราะห์ตามหลักเหตุผลอย่าง

รอบคอบและแจ่มแจ้งทุกขั้นตอน ไม่มีทางที่ใครจะหาข้อบกพร่องออกมาได้
ข้อสงสัยมีเพียงอย่างเดียวก็คือ...เมื่อคดีปิดลง ผู้ต้องหาทุกคนก็ตายไป
แล้ว

ทุกคดีที่ไปถึงมือพวกเขาล้วนเป็นคดีที่เลวร้ายมาก ถึงผู้ต้องหาจะตายก็
ไม่สาสมกับความผิดที่ทำ แต่...มันก็บังเอิญมากเกินไปอยู่ดี

เวลานี้ผู้รับผิดชอบงานตรวจสอบที่เกิดเหตุคือนายตำรวจสูงวัยแห่ง
เขาจับมือจำวอวินหลานอย่างกระตือรือร้นพลางพินิจมองอีกฝ่ายด้วยความ
ประหลาดใจ

"คุณชื่ออะไรครับ" เขาเอ่ยถามอย่างนอบน้อม

"ผมแซมแจ้ว จำวอวินหลาน คุณเรียกผมว่าเสี่ยวหลานก็ได้"

เหล่าหยางประหลาดใจที่ได้ยินคำพูดนั้น เขาคิดไม่ถึงว่าหัวหน้า
หน่วยสืบสวนคดีพิเศษคนปัจจุบันจะมาด้วยตัวเอง ตามที่เขาเห็น หัวหน้า
จำวอวินหลานน่าจะยังไม่ถึงสามสิบปี เทียบกับตำแหน่งแล้วออกจะยังหนุ่ม
เกินไป อีกฝ่ายตัวสูง ผอมบาง บุคลิกสุภาพเรียบร้อย มองเผินๆ เหมือนนายแบบ
โฆษณาเสื้อผ้าขนแม็กกาซีน เพียงแต่เสื้อเชิ้ตย้วย กระดุมสองเม็ดด้านบนก็
ไม่ได้ติด ชายเสื้อครึ่งหนึ่งยัดอยู่ในขอบกางเกง อีกครึ่งหลุดลุ่ยออกมา รวมเข้า
กับเส้นผมยุ่งเหยิงราวกับรังนกแล้วดูเหมือนเจ้าตัวจะเป็นคนซกมกไปหน่อย

แต่คนที่อยู่ในตำแหน่งระดับนี้ย่อว่าแต่ซกมกเลย ต่อให้เปลือยกาย
ออกจากบ้านผู้ใต้บังคับบัญชาก็ต้องสรรเสริญเยินยอเหมือนเป็นผู้นำเทรนด์
แฟชั่น

เหล่าหยางร้องออกมา "อ้อ! คุณคือหัวหน้าจำวอวินเอง! เอ้อ...เอ้อ ผมนี่
ตาไม่ถึงจริงๆ คิดไม่ถึงเลยว่าหัวหน้าของเราจะอายุน้อยขนาดนี้..."

เห็นได้ชัดว่าจำวอวินหลานคุ้นเคยกับการแสดงประเภทนี้อยู่แล้ว เขา
เอ่ยปากโต้ตอบกลับไปอย่างสอดคล้องราวนักร้องประสานเสียง

ในตอนนี้มี 'คน' อารมณ์เสียซะแล้ว เมื่อได้ยินเสียงดัง 'เหมียว' เหล่าหยาง
ก็ก้มหน้าลง เขาเห็นเงาดำร่างหนึ่งเคลื่อนไหวรวดเร็วจนมองแทบไม่ทัน มัน
เคลื่อนที่จากขาทางเกงของจำวอวินหลาน ไต่ขึ้นไปตามเสื้อผ้า ปีนไปยังหัวไหล่

ของชายหนุ่ม

มันคือแมวดำตัวหนึ่ง ดวงตาสีเขียวมรกต ตามหลักแล้วการปรากฏตัวของแมวดำในสถานที่เกิดเหตุฆาตกรรมฟังดูเหมือนเรื่องลึกลับ แต่เจ้าแมวเหมียว 'ลึกลับ' ตัวนี้มันช่างจ๋าม่าเสียเหลือเกิน ไม่รู้ว่าทำไมพอเห็นมันแล้ว ความน่ายำเกรงและน่าสะพรึงกลัวก็แปรเปลี่ยนเป็นความวิตกกังวลเกี่ยวกับระดับโคเลสเตอรอลที่น่าจะสูงเกินไปของมันแทน

ดวงตาดเล็กหยีของเหล่าหยางปะทะกับดวงตากลมโตของมัน "นี่...นี่..."

จ้าวอวินหลานคว่างแกงที่เกือบจะถูกเจ้าแมวอ้วนเกี่ยวจนหลุดอย่างเกือบเกิน เขาหัวเราะผิดๆ "นี่คือเจ้าหน้าที่แมวของพวกเรา ปกติมันจะปฏิบัติหน้าที่อย่างเคร่งครัด ตอนนี้น่าคงจะไม่พอใจที่เห็นพวกเราเอาแต่คุยกัน"

"..."

เจ้าแมวดำร้องเหมียวออกมาคำหนึ่งอย่างไม่แยแส มันสะบัดหางอ้วนที่วิ้งว้างอยู่บนไหล่ของจ้าวอวินหลานอย่างไม่สบอารมณ์แล้วเชิดคอขึ้นอย่างหยิ่งยโส...แต่ก็ยากที่ใครจะมองเห็น เพราะการหาตำแหน่งลำคอของมันไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ

จ้าวอวินหลานเข้าใจ เขายื่นมือไปคลำหาบัตรประจำตัวจากคอของมัน ซึ่งลำบากไม่ใช่่น้อยกว่าจะแยกบัตรออกมาจากชั้นไขมันและเส้นขนอันหนาที่บีบได้ เขาส่งบัตรให้เหล่าหยาง "นี่คือใบอนุญาตจากหน่วยสืบสวนคดีพิเศษ เทียบเท่ากับใบอนุญาตทำงานของเราทุกคน มันได้รับการอนุมัติให้ผ่านเข้าออกสถานที่เกิดเหตุได้ทุกที่ คุณวางใจได้ แมวแก่ ฐึ้นงานดี ไม่ก่อเรื่องวุ่นวายหรอก"

"..."

เหล่าหยางเริ่มคิดว่าเรื่องนี้มันซั๊กจะไร้สาระเกินไปแล้ว

ครู่ต่อมาหัวหน้าจ้าวซึ่งเป็นถึงเจ้าหน้าที่ระดับสูงก็อุ้มเจ้าแมวเหมียวเดินตามเหล่าหยางเข้าไปในที่เกิดเหตุ

ยังเดินเข้าไปใกล้ กลิ่นเหม็นก็ยิ่งคละคลุ้ง

ในซอยเล็กๆ มีศพหญิงสาวคนหนึ่งนอนอยู่ เธอสวมเสื้อเชิ้ตสกปรน

ข้อความว่า 'น้องใหม่มหา'ลัยหลงเจิง' ลูกตาเธอแทบถลนออกมาจากเบ้า
 แขนขาถูกจัดให้กางออกเป็นอักษรคำว่าต้า (大) ปากของเธออ้าค้าง ช่องท้อง
 ถูกผ่าด้วยของมีคม อวัยวะภายในวางเปล่า ใต้ถูกควักกระจัดกระจายเหมือน
 หุ่นยนต์หุ่น

เหล่าหยางใช้กระดาศพิชชุปิดจุมูกอีกครั้ง ไบหน้าเขายับย่น คูบิเดเบี้ยว
 จนแทบแยกไม่ออกกว่าส่วนไหนเป็นส่วนไหน

เจ้าแมวอ้วนบนไหล่ของจ้าวอวิ้นหลานลากเสียงร้องเหมียวแล้วกระโดด
 ลงไปที่พื้น มันเดินวนรอบศพสองรอบ สุดท้ายก็หยุดลงตรงจุดหนึ่ง มันนั่งหมอบ
 อยู่ตรงนั้นพลางเงยหน้ามองจ้าวอวิ้นหลาน ทำท่าเหมือนสุนัขตำรวจที่ได้รับการ
 ฝึกฝนจนชำนาญเวลาตรวจพบยาเสพติด

จ้าวอวิ้นหลานเดินเข้าไปหา ล้วงถุงมือยับยู่จากกระเป๋ากางเกงที่
 ยับย่นออกมาสวม เขาเข้าไปบนพื้นตรงที่เจ้าแมวเหมียวหมอบอยู่ จากนั้นเขา
 ก็ยกแขนข้างหนึ่งของศพขึ้นมาอย่างระมัดระวัง

เหล่าหยางคอยยื่นคอยาว เขาเห็นรอยฝ่ามือเปื้อนเลือดครึ่งหนึ่งที่ถูก
 บดบังเอาไว้ใต้ศพ

นั่นไม่ใช่รอยฝ่ามือของคนอย่างแน่นอน ฝ่ามือเล็กเหมือนฝ่ามือเด็ก
 แต่นิ้วมือกลับยาวอย่างน้อยสี่เซนติเมตร ตลอดชีวิตการเป็นตำรวจสืบสวน
 ของเหล่าหยาง เขาไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อนเลย

เหล่าหยางเบิกตาอ้าปากค้าง เขาตกใจจนสะดุ้งเมื่อได้ยินจ้าวอวิ้นหลาน
 พูดอย่างซึ่งขังว่า "ต่อไปคดีนี้จะถูกโอนไปยังหน่วยสืบสวนคดีพิเศษ กระบวนการ
 สืบสวนจะแล้วเสร็จภายในสองวันทำการ"

พูดจบจ้าวอวิ้นหลานไม่รอให้เหล่าหยางตอบกลับ เขาก็ไปยังประตูพังๆ
 ที่อยู่บนกำแพงแล้วเอ่ยถาม "นั่นประตูอะไร"

มันคือประตูข้างของมหาวิทยาลัยหลงเจิง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623501.html>